

mondja, majd az egészet egybe fizeti. — Mi lenne, mondom neki, ha én is így gondolkodnék és legvégül dolgoznám le, amit előre kifizetett? — Jól van, mondta, maga úgymindenre tud replikálni. Ahogy ásom a kertet, egy festett szöke nő bedugta orrát a vaskerítés lécei között és kérdez: — magának ez a foglalkozása? Ez is, más is. — mondom. Elnevette magát és belépett a kertbe.

— Jót akarok magának, nekem is van kertem! Ott a villám a sarkon! Mert én színész nő vagyok! — Elkezdtünk ismerkedni. Persze, meg kellett sajnálnom, mert kertje van, villája van és manapság a színészség se mennyország. — Mit tegyek? kérdeztem. Fölni és füvezni a kertet, a rózsákat beágyazni, a fákat megtisztítani, a szemetet elégetni és ha értenék máshoz, tatarozgatni is kellene. Egyszóval kétheti munka. Azt mondtam: Érték mindenhez, csak pénz legyen! — Mennyi? — kérdi. — Egy napra hatvan forint és a villamospénz! — Nem lesz sok? — Nekem nem! — Azt mondja: Megadok hát kéthétre hatszáz forintot! Rávágtam: művész nő, baj van a kalkulálásban. Az hétszázhusz forint! Maga nagyon hideg ember, neheztelt meg. — Ha köll, az vagyok! Ekkor elnevette magát.

— Lássa, én sem születtem bársonyban, megértjük egymást! és megegyeztünk. De akkor már várakozott egy picuri mamuka és csapkodta csontos, eres kezeit: Hatvan forint, ez rablás! Nekem is van villám, kertem, de nem engedem becsapni magamat! Én szegény özvegy vagyok, ememet mindenki megsajnál. — Föl se néztem ásás közben, úgy szóltam: Nem akarok hívatlanul sehol sem ásní.

— De én azt akarom, ássa fel a kertemet.

— Napi hatvan forint.

— Rabló!

— Rablóval ne beszéljessünk.

— Dehát kihez forduljak?

— Biztosan talál tisztességes embert.

Úgy feleselgettünk, mintha mulatoznánk. Egyszerre sírni kezdett, hogy gonosz lett a világ, ezt se gondolta valaha, mennyi jót tett és milyen hálátlan mindenki. Megálltam az ásásban, vigyáztam, el ne nevessem magamat; tisztességesen megsajnáltam. Eldőlt a dolgom, megegyeztünk!

István elhallgatott, s fölharsant a kacagás. Öregmama kihasználta a helyzetet, maradt egy alma az asztal közepén, görbe mutatóujjával magához gurította, rágicsálni kezdett és a csutkát bátran dobta félre:

— Lássátok, hoztam a szerencsét!

Most lett nagy nevetés. Eszti sokalta, rájuk szólt: — legyetek már csendben! De István nem engedte. — Hagyd őket, egyebük sincs! — És hogy nevesse tovább, még azt mondta: — egyszóval a gazdagokat előbb meg kell sajnálni, utána meg kell szidni, végül üzletet köthetünk velük.

HÁLA

*Aranyló fény csordul táguló egekből,
fákról a gyümölcsök kosarakba rázva;
búcsúznak a darvak itthoni egektől —
érett rendbe dől már napjaim kalásza;
sárgul, előrepszik a fű is alattam,
falevelek hullnak lassan, kergetőzve.
Nem kaptam-e többet, mint amennyit adtam?
Teli szívvel, kézzel ballagok az őszbe.*

Surányi István